

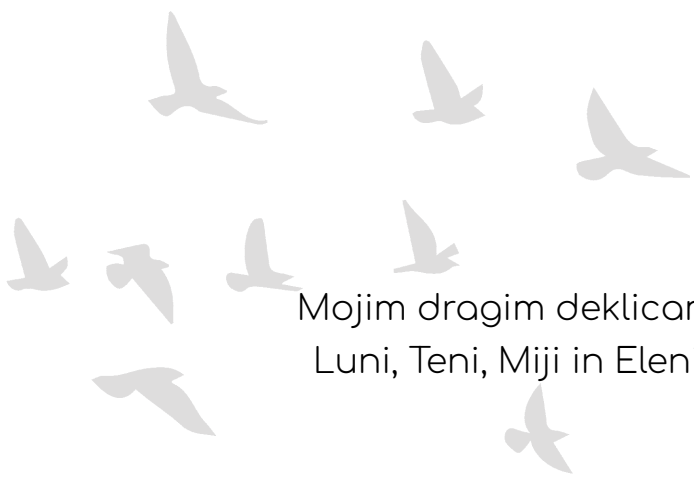
Tea Perović

USTVARJENE SMO ZA NEBESA

Slovenski prevod
Andrej Baligač

3c **salve**

Mojim dragim deklicam:
Luni, Teni, Miji in Eleni.

I.

Bil je dan kot vsak drug. Hlad zimskega zraka je bil pretevajoč. Viroze so se širile povsod. Starši, ki imajo tri ali več otrok, dobro vedo, kako izčrpavajoče so te krožne virusne okužbe.

V naročju sem držala enoletno dojenčico in z njo vso noč hodila po stanovanju. Nenehno je bruhalo, jaz pa sem ji skušala znižati njeno visoko vročino. Spala je lahko le, kadar je bila tesno privita k meni.

V tistih trenutkih so vse moje bolečine izginile, kot bi jih odpihnila nevidna sila. Že nekaj časa so me namreč mučile zelo hude, ostre bolečine v nogi in hrbtu, ki jih je spremljala vročina; prihajala je in izginjala brez logike.

Takrat je pustošila epidemija koronavirusa, zato sem si sprva te nenavadne simptome razlagala kot posledico tega. A vsi testi, ki sem jih opravila, so bili negativni. Čudno mi je bilo, da nisem imela nikakršnih drugih simptomov, ki bi jih lahko povezala z virusno okužbo.

Toda takoj ko je kateri od mojih otrok zbolel, sem sama nenadoma ozdravela. Materinska moč je nekaj neverjetna. Nedvomno presega zmožnosti navadnega smrtnika.

Tisto noč so preprosto izginile vse moje bolečine v hrbtu in nogi. In te so bile v zadnjem času resnično neznosne. Ohromile so me.

Glede na to, da imam precej visok prag bolečine, besede »ohromiti« običajno ne uporabim kar tako, ko opisujem, kako me kaj boli.

Zaradi močnih bolečin, katerih vzroka nisem znala pojasniti, in zaradi vročine, ki se je pojavljala skupaj z njimi, sem se odločila obiskati svojo zdravnico splošne medicine. Ob tej priložnosti sva se prvič srečali (kar dovolj pove o tem, kako redko hodim k zdravniku). Zdravnica je moje simptome, povsem logično, pripisala aktivnemu in napornemu življenju z majhnimi otroki ter vsakodnevnemu dvigovanju in nošenju dojenčkov. Vročino je pojasnila kot posledico kakšne virusne okužbe.

V sebi sem čutila, da to ni vsa resnica, a njena razlaga me je v tistem trenutku zadovoljila. Pomembno mi je bilo le, da sem dobila močne protibolečinske tablete. Preostalo bom že nekako prebrodila, sem si rekla.

Svojo spečo in izmučeno deklico sem opazovala v naročju in nežno božala njena bleda, mehka lička. O Bog, ni stvari, ki je ne bi zmogla prenesti in zdržati zanj in za njene tri sestrice. Moja najstarejša hči je imela takrat pet let, mlajša tri, dvojčici pa eno leto in pol.

Pomislila sem, kako velika srečnica sem pravzaprav, a v naši hitri in zelo zahtevni vsakdanjosti to pogosto pozabljam.

Žal so trenutki moje izčrpanosti, kronične utrujenosti in frustracij prevečkrat zasenčili občutek ponosa in blagoslova, ki ga prinašajo štirje mali angeli, ki so mi

bili čudežno darovani. Postala sem jezna nase. Ne bi smela tistega dne toliko vpiti nanje in se razburjati zaradi nepomembnih stvari.

Svet bi obstal, če ne bi uspela opraviti vsega, kar sem si tisti dan naložila.

Materinstvo je mojo spontanost počasi zamenjalo s strogo dnevno rutino, od katere nisem odstopala.

Dvojčici sta še vedno vztrajno sesali, podnevi in ponoči. Pravzaprav sem dojila skupaj kar pet let in pol, brez premora.

Pet let in pol neprespanih noči. Na takšen ritem sem se tako privadila, da se mi je zdel normalen. Noben otrok takrat še ni hodil v vrtec. Preprosto si nisem mogla predstavljati, da bi jih katerakoli ustanova znala vzgajati bolje od matere, ki je bila takrat na porodniškem dopustu. Uživala sem v vsakodnevnem druženju s svojim veselim tropom. Eden od mojih najljubših spominov so bili naši skupni izleti. Medtem ko sem potiskala voziček z dvojčicama, je starejša hči hodila ob meni in se z eno rokico držala za voziček. Najstarejša je najpogostejše tekala pred nami. Nikoli ni imela miru. Vsi v soseski so nas že dobro poznali; povsod, kamor smo prišle, smo bile toplo sprejete. Vesela peterka. Dojenčici sta bili takrat še zelo majhni. Ko sta spali v vozičku, sem se lahko v celoti posvetila starejšima deklicama. Danes, ko se spominjam teh trenutkov, vem, da jih ne bi zamenjala za nič na svetu. Čeprav je bilo včasih naporno, sem ponosna na svojo odločitev, da sem prva leta njihovega življenja aktivno preživela z njimi. Čas prehitro beži, ti trenutki pa so neprecenljivi. In brez povratka. Takrat

sem bila zdrava, dejavna mlada mama, ki je bila prepričana, da zmore vse sama. Težko sem prosila za pomoč. Od moža pa sem pričakovala, da bo sam opazil, kdaj je treba kaj postoriti, ne da bi mu morala izrecno povedati. Zamerila sem mu, kadar njegove pomoči pri otrocih ni bilo. Ob potlačeni jezi in pasivni agresiji sem znova vse postorila sama. Mož mi je večkrat očital, da pravzaprav sploh ne potrebujem moškega, da ne potrebujem moža. Saj vse, kar si zastavim, tudi sama opravi. Po njegovih besedah sem ga izključila iz svojega življenja. Verjetno je takrat čutil pomanjkanje pozornosti svoje žene, ki zanj ni imela več časa. Sama tega sploh nisem videla tako. Počutila sem se mogočno in sposobno v tem, da lahko sama skrbim za štiri deklice. Edino, česar takrat seveda nisem imela, je bil čas zase in za svoje »ventile«. Ob koncu dneva se bila pogosto utrujena, izčrpana in skoraj ljubosumna, ker je moj mož redno našel nekaj prostega časa zase in za svoje prostočasne dejavnosti. Bilo ga je minimalno, a tudi to minimalno je bilo zame takrat nedosegljivo.

Začela sem čutiti, da se moj mož oddaljuje od mene. Bil je le fizično navzoč. To me je motilo, a sem se odločila čakati, da se mi sam približa. Zdelo se mi je, da bi svojo vztrajnostjo sprožila neprijeten plaz nakopičenih čustvenih smeti in nezadovoljstva, na kar nisem bila pripravljena. Imela sem preveč obveznosti s hčerkami in upala sem, da se bo najin odnos s časom popravil. Seveda se ni. Vse je postajalo le še bolj napeto. Ko sta bili dvojčici stari približno tri mesece, se je mož končno odločil za pogovor. Kot sem slutila, se je odprla ogrom-

na, globoka rana, iz katere so pritekli očitki, pritožbe, nesoglasja ... Mož je govoril mirno, v meni pa se je svet sesuval. Samo molčala sem in si vse bolj želela, da bi se ta trenutek končal. On je to razumel kot dokaz, da mi sploh ni mar zanj in za najin odnos ter da sem postala brezbrizna in pasivna.

Od tistega pogovora je minilo celo leto. Najin odnos se ni nič bistveno spremenil. Nato pa so se nenadoma pojavile te zahrbtne bolečine. Sprva sem jih ignorirala in trpela, kolikor sem zmogla. Stiskala sem zobe in hkrati vsak dan dvigovala obe dvojčici iz vozička ter ju nosila do tretjega nadstropja (živimo v bloku brez dvigala). Kmalu je prišlo do točke, da sem z velikim naporom ponoči dvigovala svoji dojenčici iz posteljice, da bi ju nahranila. Še težje pa sem ju položila nazaj. Hrbet me je začel neznosno boleti.

Vrhunec je doseglo neke noči, ko me je prebudila ostra bolečina v nogi. Imela sem občutek, kot bi mi nekdo z vso silo izpahnil nogo in jo nato začel zvijati okoli lastne osi.

Skušala sem vstati in vzeti protibolečinske tablete, a se nisem mogla niti premakniti. Nemočno sem ležala v postelji in zbirala moči.

V polmraku sobe sem pogledala desno in levo ter zagledala svoji čudoviti speči dojenčici. Za mano sta v veliki zakonski postelji brezskrbno spali še dve starejši punči.

Solze so mi začele nezadržno teči po licih. Tokrat ne zaradi neznosne bolečine v nogi, ki se je širila in stopnjevala. Spomnila sem se svojega pokojnega oče-

ta. Moja usoda me je močno spomnila na njegovo. Bila sem skoraj prepričana, da se mi dogaja isto. Skušala sem zatreti slutnjo, a me še nikdar ni prevarala. Nekaj me je silovito stisnilo okoli srca.

To ne more biti res. Še mlada sem. In imam štiri majhne otroke. Štiri otroke!

* * *

To pišem predvsem za vas. Za štiri majhne, a tako velike žene. O Bog, štiri. Ko to izgovorim ali napišem, se mi še vedno zdi, kot da ni res.

S čim sem si zaslužila, da sem blagoslovljena s kar štirimi princeskami?! Leta in leta sem molila za dar enega samega otroka.

Torej, za tiste, ki še vedno ne verjamejo, ali potrebujete jasnejši znak njegove milosti in ljubezni?

Ena od kreposti, ki bi jih rada osvojila, je potrpežljivost. Njegov čas ni naš čas. Treba je iskreno verjeti, da bo vse tako, kot mora biti, a takrat, ko bo za to napočil pravi trenutek.

Na nas je le, da se popolnoma prepustimo njegovi volji in pustimo, da nas on vodi. In prav takrat se zgodijo čudeži.

Sama niti ne vem, v katero smer bo šla moja zgodba. Kar me trenutno žene naprej, je želja, da vam pustim sledi, ki vam bodo ostale tudi, ko me več ne bo. Želim, da vam moje besede prenesejo vse, kar vam še želim povedati in izpovedati, pa morda v življenju ne bom uspela. Nočem, da bi drugi nenamerno napačno razla-

gali vse, kar se je zgodilo. Morate poznati resnico in pristnost mojih besed.

Naš vsakdan je pogosto preveč hektičen, sama pa sem preobremenjena z obveznostmi in roki, ki jih skušam izpolniti, čeprav si jih večinoma naložim sama.

Vse to, na videz, za vaše dobro. Čeprav se zavedam, da je za vas edino dobro to, da sem z vami, da sem na tleh, sproščena in vesela. Da se igramo, smejimo, plešemo, kot da čas ne obstaja. In v vaših očeh res ne obstaja. Zato se mi zdi, da ti zapisi zapolnjujejo praznine, ki ostanejo ob koncu dneva.

Predvsem morate vedeti, da vas mama ima neizmer-
no rada in da mi je v resnično veselje, da vse v življenju
doživljamo skupaj.

Vedno sem se trudila, da vas ne izključujem iz ničesar ter da sem z vami iskrena na način, ki ga lahko razumete.

Čeprav ste še majhne, vem, da vse razumete in čutite. Vpijate mojo energijo, moje odzive, moje občutke. Prav zato si zaslužite poznati resnico.

Veste, ne počutim se tako, pa vendar zdravniki pravijo, da sem zelo bolna. Pravijo, da moja diagnoza in stadij bolezni nista niti približno nedolžna.

A, moje drage punce, jaz se sploh ne počutim tako. Na bolezen me trenutno spominjajo le očitni stranski učinki zdravljenja. A to so le ti vidni znaki. To so tisti zunanji znaki, zaradi katerih ljudje pogosto, iz strahu, napačno sklepajo. In me obdajo z nežnim sočutjem. Ali pa so groženi, osupli, prestrašeni.